

גמ"ר 6949/12/13 - מדינת ישראל נגד יחזקאל שמעיה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו
גמ"ר 6949-12-13 מדינת ישראל נ' שמעיה

בפני כב' השופט רועי פרי
בעניין:

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז תל אביב

ע"י ב"כ עו"ד יוני חדד

נגד

הנאשם: יחזקאל שמעיה

באמצעות ב"כ עו"ד רות עזריאלנט

גזר דין

1. הנאשם הורשע עפ"י הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעובדות כתב האישום ובתוך כך, בעבירה המיוחסת לו עלי כתב האישום - גרימת מוות בנהיגה רשלנית, לפי סעיף 304 לחוק העונשין ביחד עם סעיפים 64 ו-40 לפקודת התעבורה.
2. למקרא כתב האישום, עולה כי הנאשם רכב ביום 7.10.13, בשעה 16:15, על אופנועו מסוג ימהה, ברחוב הלוחמים בחולון, מצפון לדרום והתקרב לצומת המרומזר של רחוב זה עם הכניסה למשרד הרישוי.
3. נטען, בין היתר בכתב האישום, כי עסקינן בדרך עירונית בה המהירות המותרת הינה 50 קמ"ש, אור יום, כביש תקין ויבש, ראות טובה, שדה ראייה פתוח לפניו למרחק של 100 מטרים. בחלקו הדרומי של הצומת מסומן מעבר חצייה, המופרד באמצעות אי תנועה בנוי, על פני הכביש.

4. אותה עת, המתינו מנורה ארניה, ילידת 1931 (להלן: "**המנוחה**") ואחותה אלגרה, ילידת 1944, על המדרכה בקצהו הדרום מערבי של הצומת. בהתחלף האור בכיוונם לירוק החלה אלגרה לחצות את הכביש במעבר החצייה, כאשר המנוחה נותרה לעמוד על המדרכה, למשך מספר שניות ולאחר מכן החלה חוצה את הצומת במעבר החצייה, כשהרמזור בכיוונה דולק באור אדום.
5. הנאשם המשיך בנסיעה רצופה לעבר הצומת, במהירות העולה על המהירות המותרת, מבלי להבחין כלל במהלך חצייתה של אלגרה ובמנוחה שהחלה בחצייתה כאמור, מבלי שנסע רכב נוסף לפניו, אשר היה בו כדי להסתיר לנאשם את הצומת ואת מעבר החצייה.
- רק בהיותו בסמוך למעבר החצייה, הבחין הנאשם במנוחה החוצה את הכביש, לחץ בחוזקה על בלם האופנוע, אך לא היה בכך להביא לעצירת האופנוע בזמן והנאשם פגע באמצעות האופנוע במנוחה, על מעבר החצייה, לאחר שזו הספיקה לחצות מעל ל- 6 מטרים מרחבו.
6. כתוצאה מהתאונה ומעוצמת הפגיעה, הועפה המנוחה למרחק של מספר מטרים והוטחה על גבי הכביש, תוך שנחבלה, בין היתר, בראשה. המנוחה פונתה לביה"ח, שם נותחה פעמיים בראשה, ואושפזה עד לפטירתה ביום 18.10.13.
7. בפרטי הרשלנות, בהם הודה הנאשם כמפורט בכתב האישום, נטען כי, על אף שהמנוחה חצתה את מעבר החצייה באור אדום - התאונה ומותה של המנוחה נגרמו עקב רשלנותו של הנאשם, המתבטאת, בכך שנהג בחוסר מיומנות ובחוסר תשומת לב לתנאי הדרך; נהיגה במהירות מעל המותר; לא הבחין בזמן במנוחה החוצה את הכביש; לא בלם בזמן ובאופן שיהיה בהם כדי למנוע את הפגיעה; לא נהג כפי שנהג סביר המכיר את הכביש היה נהוג בתנאי הזמן והמקום; לא הרכיב משקפי ראייה.
8. בתיק זה נשמעה במלואה פרשת התביעה, ובטרם החלה להישמע פרשת ההגנה, הציגו הצדדים בפני הסדר טיעון, בעטיו הודה והורשע הנאשם במיוחס לו עלי כתב האישום.
- בהתאם להסדר, סוכם כי התביעה תוכל לטעון ל- 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 7 שנים, מאסר מותנה, פסילה מותנית ופיצוי לבנה של המנוחה, ואילו ההגנה רשאית לטעון פתוח וכראות עיניה, לרבות לעניין סיווג הפסילה.
- עוד נמסר לי כי משפחת המנוחה מודעת להסדר וזה מקובל עליה.
9. בטרם הטיעונים לעונש, נשלח הנאשם, לשירות המבחן לקבלת תסקיר לעניין העונש ולממונה על עבודות השירות.

10. הנאשם נעדר עבר פלילי. הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה משנת 2004 ולחובתו 12 הרשעות קודמות, כולן מסוג ברירות משפט, ללא תאונת דרכים קודמת.

11. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם בן 27, נשוי ואב לילד בן 3 חודשים.

משמש כבוחן רכב ועובד בתחום זה מזה עשור, כיום מועסק ב"מכון הדרום" כבוחן.

ביום התאונה שב מעבודתו, הולכת הרגל חצתה באור אדום, ניסה להמנע מלפגוע בה אך ללא הצלחה. הביע כאב וצער ביחס למותה של המנוחה ומשפחתה. שירות המבחן הציע לנאשם להשתלב במספר מפגשים במסגרת קבוצה טיפולית לאנשים שהורשעו בגרימת מוות ברשלנות, אך הנאשם ביקש שלא להשתלב בתוכנית זו. הלה ביקש להמשיך בחייו ולהשקיע משאביו בטיפול התא המשפחתי והתמודדות עם הענישה הצפויה. שירות המבחן סבור שיש לכבד את רצון הנאשם ועל כן אינו בא בהמלצה טיפולית לגביו.

ביחס לעונש, המליץ השירות על הטלת מאסר שירוצה בעבודות שירות, אף לא לתקופה המקסימלית. שירות המבחן התרשם כי הנאשם ערוך להתמודד עם ענישה זו מבחינה משפחתית ותעסוקתית. שירות המבחן המליץ על הטלת רכיב של פיצוי למשפחת המנוחה. שירות המבחן המליץ עוד על סיווג הפסילה שתוטל על הנאשם, כך שתאושר לו המשך נהיגתו במסגרת עבודתו, זאת לאור החשש לפגיעה במקור פרנסתו.

12. חוות דעתו של הממונה על עבודות השירות הינה חיובית, ובחובה המלצה לריצוי המאסר בדרך של עבודות שירות, בבית האבות משען, בחולון.

13. התובע המלומד, ציין תוך הפנייה לפסיקה רלוונטית, כי הכלל בעבירה מסוג דא הינו הטלת מאסר בפועל על מי שהורשע בגרימת מוות בנהיגה רשלנית.

התובע טען והטעים כי התביעה שקללה את מלוא הנסיבות לזכות הנאשם בעתירתה העונשית, וחרף האשם התורם מצד המנוחה בחציית הכביש בריצה ובאור אדום, קיימת מידת רשלנות שאינה מבוטלת הרובצת לפתחו של הנאשם, בשים לב שהמנוחה הספיקה לעבור חלק ניכר ממעבר החצייה, זה לא הבחין בה, עת ירדה לכביש וחצתה, אלא בסמוך מאוד למעבר, תוך שלא הרכיב משקפי ראייה.

14. הסנגורית המלומדת, לימדה סנגוריה רהוטה על מרשה, ועשתה ככל שניתן לטובתו ולזכותו.

הסנגורית הזכירה כי במסגרת הסדר הטיעון הותר להגנה לטעון פתוח, הפנתה לפרשת התביעה, אשר נשמעה כאמור, תוך ציטוטים רלוונטיים, וחיידה את רשלנותה של המנוחה, לשיטתה, כמי שחצתה את הכביש באור אדום מלא; בריצה מהירה; הנאשם נהג מעט מעל המהירות המותרת, אליבא דבוחן 53.8 קמ"ש; אכן מרשה סובל מקוצר ראייה, אולם עסקינן במספר קטן, כך **"שלא מדובר בקוצר ראייה שמנע ממנו לראות את הולכת הרגל, אלא את תווי פניה בלבד"** - ע' 36, ש' 26-27; הסנגורית הפנתה לפסיקה תוך שטענה כי רשלנות הנאשם מזערית ביחס לרשלנותה של הולכת הרכב, לשיטתה.

פרטה נסיבותיו האישיות של הנאשם, עברו המורכב מברירות משפט, לנאשם נולד בן, כיום בן 3 חודשים לאחר 18 טיפולי הפריה, מתגורר בבית הוריו, אביו חולה, הוגש תיעוד רפואי, רעייתו אינה עובדת.

בנסיבות התאונה המתוארות, לאור הנסיבות האישיות והכלכליות, עתרה הסנגורית להשית על הנאשם של"צ או מאסר סמלי שירוצה בעבודות שירות, פסילה מינימלית כקבוע בחוק תוך סיווגה ופיצוי מתון למשפחת המנוחה.

15. הנאשם בדברו האחרון, הביע צער על מה שאירע, תוך שציין: **"אם הייתי יכול להחזיר את הגלגל אחורה הייתי מחזיר"**.

דין והכרעה

16. אך לאחרונה, שב וקבע בית המשפט העליון במסגרת **רע"פ 2996/13 טטיאנה נייאזוב ואח' נ' מדינת ישראל, מיום 13.8.14**, כי בהעדר נסיבות חריגות, כאשר קופחו חיי אדם בנהיגה רשלנית, אין לשנות ממדיניות הענישה הנוהגת של הטלת מאסר בפועל.

פסק דין זה, בהרכב תלתא, דן בשלוש בקשות לרשות ערעור, כולן בעבירות של גרימת מוות בנהיגה רשלנית, בנסיבות של נאשמים נורמטיביים עם נסיבות חיים שאינן פשוטות כלל וכלל. על נאשמים אלה, הושתו ע"י הערכאות הדיוניות מאסרים בפועל, מאחורי סורג ובריח לאחר שהורשעו בדינם.

בית המשפט העליון קובע כי חרף הנסיבות האישיות אין מקום לסטות ממדיניות הענישה הנוהגת:

"הם משקפים את הצורך במאבק בקיפוח חיי אדם בדרכים, המהוה, למרבה הצער, תופעה שכיחה במחוזותינו, ומדיניות הענישה משקפת את היחס לקדושת חיי אדם. האמת תורה דרכה, כי הענישה במקרי גרימת מוות ברשלנות בגדרי תאונות דרכים או תאונות אחרות היא אתגר קשה, שכן עסקינן ככלל בנאשמים נורמטיביים שמעדו והתרשלנו בהיסח הדעת של רגע, וחרב עולמן של שתי משפחות; בראש וראשונה וברמה עילאית, משפחת הקורבן שקופדו חיי בשל רשלנות; אליה נכמר הלב. אך במרבית המקרים ישנה גם טראומה לפוגע ולמשפחתו, לא רק בשל הענישה אלא בשל המעשה, ומאמינים אנו אפוא כי הנאשמים מתייסרים אף הם...על כן התחשבות בנסיבות האישיות לפטור ממאסר בפועל תהא במקרים חריגים וכמובן תוך הבאה בחשבון של מידת הרשלנות בכל מקרה ספציפי".

17. במסגרת **ע"פ 41572-01-12 שרטילוב נ' מדינת ישראל, מיום 26.3.12**, דחה בית המשפט המחוזי בתל-אביב, הרכב הנשיאה, ערעור שהוגש על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה בתל אביב, בחובו נגזרו על הנאשם 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, 6 שנות פסילה, פיצוי למשפחת הקורבן וצו מבחן למשך שנה.

נסיבות פסק הדין דומות לענייננו - נאשם שנהג **במהירות מעל למותר**, כשבכיוון נסיעתו דלק האור הירוק, ואילו המנוח, יליד 1927, החל לחצות במעבר חצייה בצומת, **באור אדום**, כשגבו לכיוון התנועה,

תוך שהתקדם **בריצה** לכיוון מונית שהייתה בתחנה סמוכה.

הנאשם פגע במנוח, בסמוך למרכז מעבר החצייה וזה נפטר מהחבלות, כעשרה ימים מאוחר יותר. בית המשפט המחוזי קבע כי התנהגות המנוח לא ניתקה את הקשר הסיבתי, בין רשלנות המערער לבין קרות התאונה ודחה את ערעורו על ההרשעה.

ביחס לעונש, קבע בית המשפט כי לא מצא להתערב בענישה, שכן בית המשפט קמא נתן משקל רבתי לרשלנותו של המנוח, "**הדעת נותנת כי אלמלא עובדה זו היה עונשו של המערער שלפנינו חמור בהרבה מזה שהוטל עליו בפועל. איננו מחדשים מאום אם אנו אומרים כי מדיניות הענישה הנוהגת היום בעבירות של גרימת מוות ברשלנות היא הטלת מאסר שירוצה מאחורי סורג ובריח, להבדיל ממאסר בדרך של עבודות שירות. האפשרות של ריצוי עונש בעבודות שירות שמורה למקרים מיוחדים וחריגים, שהמקרה הנוכחי אינו נמנה עמם. נסיבותיו האישיות של המערער אינן כאלה המצדיקות זאת. הדגש, הושם ברשלנותו התורמת של המנוח, שעל כן הסתפק בית המשפט קמא בעבודות שירות."**

18. המחוקק קבע במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין את עקרון ההלימה, כעקרון המנחה בענישה, דהיינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעקרון ההלימה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט' לחוק העונשין, כאשר בתוך מתחם העונש יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב, בין היתר, בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

19. ברגיל, מתחם העונש ההולם הכללי, לעבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית, נע כקבוע בפקודה, בין 6 חודשי מאסר ל- 3 שנות מאסר ובין פסילת רישיון מינימלית בת 3 שנים לבין פסילה ארוכת שנים, לרוב דו ספרתית כמקובל בעבירות מסוג דא, לצד ענישה נלווית (ראו לעניין זה ע"פ 41572-01-12 שרטילוב נ' מדינת ישראל, מיום 26.3.12 - ע' 6, ש' 10-11).

מתחם העונש ההולם, בעבירה של גרימת מוות ברשלנות, בנסיבות של מעבר חצייה, ללא עבירות נלוות, נע בין מאסר בפועל בן 8 חודשים לבין מאסר בפועל בן 24 חודשים, לצד פסילת רישיון לשנים, לתקופה דו ספרתית וענישה נלווית בדמות מאסר מותנה, קנס ופיצוי למשפחת הקורבן - ראו: ע"פ 2525/09 יצחק זדה נ' מדינת ישראל, מיום 9.6.09; רע"פ 1300/14 קובי מורי נ' מדינת ישראל, מיום 25.2.14; רע"פ 811/11 סאיד מסארווה נ' מדינת ישראל, מיום 31.1.11; רע"פ 7913/07 אברהם רמז נ' מדינת ישראל, מיום 25.11.07; ת"ד (ירושלים) 2561-01-13 מדינת ישראל נ' הוכמן, מיום 24.10.13 [פורסם בנבו]; גמ"ר (תל אביב) 5083-02-12 מדינת ישראל נ' סונגו, מיום 21.5.14; עפ"ת (מחוזי מרכז) 3370-12-11 יהודה חן נ' מדינת ישראל, מיום 28.2.12.

20. הכללים המנחים באשר לעבירה זו נקבעו במסגרת ע"פ 6755/09 ארז אלמוג נ' מדינת ישראל,

מיום 16.11.2009:

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

21. לאור הדברים הללו, אבחן את מידת רשלנותו של הנאשם כאמת המידה המרכזית בקביעת העונש.

בכגון דא, יש לזכור כי נהג המתקרב למעבר חצייה חב בחובת זהירות מוגברת ביחס להולכי הרגל. עליו לתור אחר הולכי הרגל, להאט מהירותו, למהירות שהינה סבירה לפי מצב הכביש ותנאי הדרך ואף לעצור את רכבו, אם הדבר מתבקש - והכל על מנת לאפשר להולכי הרגל לחצות את המעבר בבטחה.

המפגש בין כלי רכב, העשוי טונות של פח וברזל לבין הולך רגל שברירי, בשר ודם, הינו אקוטי ועלול להסתיים, ברוב המקרים בתוצאה קטלנית - **ראו ת"ד (תל אביב) 4500-08-13 מדינת ישראל נ' עמרני, מיום 2.9.14.**

תקנה 52(6) לתקנות התעבורה מחייבת נהג המתקרב למעבר חצייה להאט מהירותו, ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו, בכל מקרה שבו צפויה סכנה לעוברי דרך או לרכוש.

תקנה 51 לתקנות התעבורה מחייבת נהג לנהוג במהירות סבירה לפי תנאי הדרך, ולאור האמור בתקנה 52(6), עולה כי בהתקרב למעבר חצייה, יש לנהוג אף מתחת למהירות המותרת, לאור חובת ההאטה.

במסגרת ע"פ 558/97 רבקה מלניק נ' מדינת ישראל, מיום 3.5.98 נקבע, בין היתר, כי על נוהג רכב המתקרב למעבר חצייה: "**להתחשב גם באפשרות של התנהגות רשלנית מצדו של הולך הרגל**".

ההלכה המסכמת והמושרשת בעניין מעברי חצייה, הינה ע"פ 8827/01 ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל, מיום 13.7.03, שם קבע כב' המשנה לנשיא, השופט חשין, כתוארו דאז, כהיא לישנא: "**הנה כי כן, נהג רכב המתקרב למעבר חצייה חייב ליתן דעתו ולצפות אף אפשרות של התנהגות רשלנית מצדו של הולך הרגל. חובה זו קיימת לא אך במצב שבו עומד הולך הרגל על סף מעבר החצייה, פניו אל עבר הכביש, והתנהגותו מבטאת כוונה לחצות את הכביש. חובה זו קיימת גם במצב שבו מתעורר ספק אם אדם הנמצא בסמוך למעבר החצייה מבקש לחצות את הכביש אם לאו**".

כב' השופט חשין קבע כי רשלנותו של הולך הרגל אין בה כדי לנתק את הקשר הסיבתי-משפטי בין התנהגות הנהג לבין קרות התאונה.

באחרונה, ניתן פסק דין נוסף מאת בית המשפט העליון (בג"צ 8150/13 כרסנטי נ' פרקליטות המדינה ואח', מיום 6.8.14), אשר למעשה ממרק ומחדד את ההלכות הדנות בחובת הזהירות המוגברת המוטלת על נהג המתקרב למעבר חצייה - הלכות מלניק ושטרייזנט לעיל.

כב' השופט הנדל, מחדד את חובת הצפיות, בעיקר כלפי אוכלוסיות ממוקדות, כדבריו: "ניתן אפוא להצביע על שני כללים גדולים בכגון דא שאינם סותרים זה את זה. הכלל הראשון הוא כי על נהג המתקרב למעבר חצייה מוטלת אחריות מוגברת. זהו השטח של הולך הרגל. אכן, גם על הולך הרגל חלים כללים בהגיעו לשטח זה, אך על השולט בכלי בעל כוח קטלני מוטלת האחריות, הראשונה במעלה, לנהוג בזהירות. אחריות זו כוללת עפ"י הפסיקה, חובה לצפות, במידה זו או אחרת, את האפשרות כי הולך הרגל עלול להתרשל - כך במיוחד כלפי קבוצות אוכלוסיה ממוקדות כגון ילדים וקשישים. כלשון תקנה 52(6) לתקנות התעבורה...הכלל השני הוא כי האחריות אינה מוחלטת...".

22. מן הכלל אל הפרט -

הנאשם רכב על אופנועו, במהירות מעל המותר. אומנם מדובר בחריגה קטנה, אולם עדיין עסקינן בנהיגה רצופה ללא האטה, בדרך עירונית, כעולה מהמהירות שקבע הבוחן, ומשכך הפר הנאשם את חובת האטה. הנאשם לא שם ליבו לדרך, לא הבחין באחותה של המנוחה שחצתה את הכביש ובמנוחה שהחלה חצייתה ועברה כבר למעלה מ-6 מטרים מרוחב המעבר, אלא אך שהגיע בסמוך למעבר. לא בלם בזמן ובאופן שיש בהם כדי למנוע את התאונה. יש לזכור כי הנאשם מכיר הייטב את הכביש, בו הוא נוסע בכל יום בדרכו לעבודה ובחזרה ונמנע המה מלהרכיב משקפיו, חרף שהיה מחויב לעשות כן - כעולה מסעיף 8(ו) לכתב האישום.

גם אם מדובר במספר קטן, וגם אם הבחין הנאשם בדמויות אך לא בתווי פנים, היה עליו להרכיב משקפיו, ולא לעשות בנדון דין לעצמו.

מנגד, רובץ לפתחה של המנוחה אשם תורם, בדמות חציית מעבר החצייה בריצה מהירה (כך עפ"י הראיות) ובאור אדום.

עסקינן בתרומת רשלנות נכבדת וגם התביעה מסכימה לכך.

אין הדבר מנתק את הקשר הסיבתי בין מעשי הנאשם ואחריותו לקרות התאונה ולמותה של המנוחה, אולם יש בכך בהחלט להביא להקלה משמעותית בעונשו של הנאשם.

עדיין, ואסור לטעות בדבר, סבור אני כי רמת הרשלנות המיוחסת לנאשם אומנם אינה גבוהה אולם גם איננה מזערית, כפי שניסתה הסנגורית לטעון.

הנאשם רכב בצורה רציפה על אופנועו, כשהוא מכיר הייטב את הכביש המדובר, לא האט כחובתו עלי דין, לא הרכיב משקפיו, ונהג במהירות העולה על המותר.

הנהג מן היישוב לא היה רוכב בצורה שכזו על אופנועו, היה מאט מהירותו, למהירות סבירה לפי תנאי הדרך, בהתקרבו למעבר חצייה, מרכיב משקפיו, ער לנעשה בדרך ובולם בזמן ובאופן שהיה בהם כדי למנוע את התאונה המצערת וקיפוח חיי המנוחה, שבאחת נגדעו והכל אל מול עיני אחותה הממתינה מהצד השני של מעבר החצייה.

יש להצטער מאוד על אובדן החיים.

בעניין ערך קדושת החיים, ראו דבריו של כב' השופט חשין, כתוארו דאז, במסגרת ע"פ 1742/91 פופר נ' מדינת ישראל, פד נא(5) 289: "אדם - כל אדם - הוא עולם לעצמו. אדם - כל אדם - הוא אחד, יחיד ומיוחד. ואין אדם כאדם. מי שהיה לא עוד יהיה ומי שהלך לא ישוב. וכבר לימדנו הרמב"ם על ייחודו של האדם (ספר שופטים, הלכות סנהדרין, יב, ג):

"נברא אדם יחידי בעולם, ללמד: שכל המאבד נפש אחת מן העולם - מעלין עליו כאילו איבד עולם מלא, וכל המקיים נפש אחת בעולם - מעלין עליו כאילו קיים עולם מלא. הרי כל-באי עולם בצורת אדם הראשון הם נבראים ואין פני כל-אחד מהם דומין לפני חברו. לפיכך כל-אחד ואחד יכול לומר: בשבילי נברא העולם."

אכן, התביעה בעתירה העונשית, שקללה את האשם התורם הרובץ לפתחה של המנוחה לצד אשמו של הנאשם ונסיבותיו האישיות.

מאסר לתקופה של 6 חודשים, ועוד בדרך ריצוי של עבודות שירות, שהינו חריג שבחריגים, כמפורט בפסיקה דלעיל, הינו הרף המינימלי הסביר, מבחינה עונשית בתיק זה.

כל שכן, שירות המבחן ממליץ על ענישה בדמות מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

מנגד, יש לאזן נסיבות התאונה לצד הנסיבות האישיות של הנאשם, עברו התעבורתי שאינו מכביד, הודייתו, חרטתו, גילו הצעיר, מצבו הכלכלי, המגורים בבית הוריו, אביו החולה, רעייתו שאינה עובדת לאור טיפולי הפוריות הארוכים, לצד העובדה כי ללא שיותר לנאשם לנהוג במסגרת עבודתו, ככל הנראה יפוט (ראו האמור בתסקיר).

לפיכך, נחה דעתי כי בנסיבות המיוחדות של תיק זה ראוי להורות על סיווג פסילת הרישיון כאמור בסעיף 36א סייפה לפקודת התעבורה.

23. **מכלל הנימוקים שמנתי לעיל, הריני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. מאסר לתקופה של 6 חודשים, שירוצה בדרך של עבודות שירות, כמפורט בחוות דעתו של

הממונה. הנאשם מוזהר בזאת, כי כל הפרה, קלה כחמורה, בריצוי עבודות השירות, תוביל להפקעתם ולריצוי יתרת התקופה במאסר מאחורי סורג ובריח. הנאשם יתייצב לתחילת עבודות השירות, במפקדת שב"ס, מחוז המרכז, יחידת עבודות השירות, רמלה, ביום 3.11.14, שעה 08:00, כשברשותו תעודת זהות.

ב. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של **5** שנים בפועל, בניכוי הפסילה המנהלית והשיפוטית, במידה ורוצתה ע"י הנאשם. הנאשם יפקיד רישיונו, עוד היום, במזכירות בית המשפט, אלא אם כן רישיונו כבר מופקד. הצדדים יגישו למזכירות את מניין הימים המדויק שיש לנכות כאמור. אני מתיר לנאשם לנהוג על כלי רכב, שאינו רכב דו גלגלי, לצורך עבודתו, אך ורק במסגרת עבודתו כבוחן רכב **ובתחומי** "מכון הדרום", רחוב בן צבי, תל אביב.

ג. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של **12** חודשים, וזאת על תנאי למשך **3** שנים.

ד. מאסר על תנאי בן **8** חודשים ל- **3** שנים, והתנאי שהנאשם לא יעבור בתקופה זו עבירה בה הורשע או עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

ה. אני מחייב את הנאשם לפצות את משפחת המנוחה בסכום של **5000 ₪**, אשר ישולמו בחמישה תשלומים, חודשיים, שווים ורצופים החל מיום 2.11.14 ואילך.

התביעה תעביר למזכירות את פרטי בנה של המנוחה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב, בתוך 45 ימים מהיום.

המזכירות תשלח העתק מגזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

ניתן היום, כ"ה תשרי תשע"ה, 19 אוקטובר 2014, במעמד הצדדים.